

SAHARA - AVONTUUR REEKS

NO. 3
DIE SKARLAKEN RUITERS

Meiring Fouché

DIE SKARLAKEN RUITERS

deur

MEIRING FOUCHE

Uitgegee deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2022

Die Skarlaken Ruiters

Voorbladskets is die oorspronklike voorblad van die 1980's se uitgawe.

Hierdie boek is die derde uitgawe (aangepaste weergawe).

Kopiereg op hierdie verhaal is voorbehou en dit mag nie in die geheel of gedeeltelik herdruk word of versprei word sonder die nodige skriftelike toestemming van die uitgewer nie. Herdruk sluit in geen vorm van elektroniese of meganiese vorm, bv. deur middel van e-boeke, fotokopiëring, skryf, bandopname of deur enige ander manier vir inligtingsbewaring of ontsluiting. Al die karakters en gebeure in hierdie verhaal is denkbeeldig en het geen betrekking op enige persone, lewendig of dood nie.

DIE SKARLAKEN RUITERS
deur Meiring Fouche

ISBN 978-1-928498-02-5

Uitgegee deur:
Skatkis Boeke - Uitgewers, Strand Mews, Strand 7140
Suid-Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2022)
Aanlyn winkel: <https://panther-ebooks.com>
Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Kaptein D'Arlan van die Franse Vreemdelegioen en twintig van sy uitgesoekte manskappe is op pad om 'n medalje aan 'n ou Arabier in die Sahara woestyn te gaan oorhandig. Die rede, omdat die betrokke Arabier se stam al vir sewentig jaar lank in vrede saamleef met die Vreemdelegioen. Op pad soontoe sien hulle in die verte hoe 'n kameel karavaan aangeval word deur honderd-en-vyftig legioensoldate.

Asof die feit dat dit Legioensoldate was, nie erg genoeg is nie, tel Teuns Stegmann, die blonde Suid Afrikaner in die legioen iets in die sand op, wat die raaisel net verder verdiep. By die oase van die Arabier wat hulle moet vereer, word hulle aangeval deur die vredeliewende Arabiere en ontdek dan dat hulle jong vrouens, mans en kinders deur legioensoldate weggevoer is. Groot verwarring heers en D'Arlan besluit om eers die nag daar deur te bring, voor hy die saak verder gaan probeer oplos.

Gedurende die nag word hy en sy manskappe egter deur die ander legioensoldate oorrampel en na 'n geheime tente dorp, in die middel van die woestyn geneem. Daar word hulle deur 'n Duitser onder hipnose geplaas en so gedwing om Arabiere opleiding te gee met 'n geheime wapen. Kort voor lank daag El Karima, die wit vorstin die Doelaks op en neem almal na haar hoofstad Doetra. Sy is nog steeds verlief op manskap Teuns Stegmann en weens

sy hipnose trakteer sy hom in haar paleis, terwyl sy mede soldate opleiding gee aan die Arabiere.

Weens die “verraad” van die legioen wat Arabiese stamme aanval en hulle mense ontvoer, besluit al die Arabiese stamme om saam te staan en trek hulle op in hulle duisende na die fort Dini Salam, wat hulle omsingel. Kolonel Le Clerq, bevelvoerder van Dini Salam kry op ’n snaakse manier ’n boodskap van sy kaptein se verraad met die Arabiere en moet hy hom en sy fort dringend voorberei vir die aanval wat gaan volg, om hulle almal uit te wis.

Teuns Stegmann word genadiglik verlos van sy hipnose deur een van sy vriende en besef dan dat hy so gou as moontlik moet uitkom by fort Dini Salam, om die kolonel daar te waarsku van die toedrag van sake. Met sy dapperheid en vindingrykheid kry Teuns dit uiteindelik reg om met sy manskappe te ontsnap vanaf Doetra, maar die legioensoldate wat hulle vantevore ontvoer het en ook El Karima se Doelaks is kort op hulle hakke. Op hul jaagtog om eerste by Dini Salam te probeer uitkom, ontdek hulle iets in ’n grot wat almal groot skok van verbasing.

Intussen word Dini Salam aangeval deur sowat twintig duisend Arabiere en moet kolonel Le Clerq en luitenant Juin alles in hulle vermoë doen om die een wrede aanval na die ander te probeer stuit. Hulp vanaf die hoofkwartier

word geweier en dit wil voorkom of fort Dini Salam verdoem is tot 'n nederlaag, maar dan gebeur daar iets baie eenaardigs onder die Arabiese hordes wat om fort Dini Salam saamgetrek is...

UITTREKSEL

Die masjiengewere blaf steeds ononderbroke dood en verwoesting uit. Maar van die aanvallers dring deur tot onder die mure.

Aan hulle kan nou niks meer gedoen word nie. Die manne het streng bevele om hulle nie bloot te stel nie, want as hulle die Arabiere hier onder die mure wil doodskiet, moet hulle opstaan en oorleun.

En die Arabiese lood sing nou warm en dig oor die fort se mure. Duisende Arabiere het binne trefafstand uit die saals gespring en op die sand plat geval. Hulle blaker die borswerings se granietmure sodat die vonke spat.

Perde hardloop in wilde, fantastiese kringe oor die dooies wat soos 'n donker plaat hier op die sand lê. En elke minuut sterf nog Arabiere daar op die sand, want 'n dodelike vuur word hier van die borswerings af volgehou. Maar agter die wat sterf, wag nog duisende wat die voorstes volg...

En toe kom die tweede vlaag aangestorm... donderend en skreeuend, net soos die eerste een. Weer die aaklige slagting van lood wat deur ruiters en perde skeur. Nog enkeles dring deur na die muur met ysterhakke en toue. Hordes spring uit perde se saals en val dan plat op die sand. Nou sing die lood nog digter oor die fort se mure.

En toe, met 'n sagte swisj... swaai die eerste haak hoog oor die borswering en die ysterhaak slaan klappend en klingelend agter die borswering vas.

INHOUD

Hoofstuk

1. Die Vreemdelinge
2. Stil uit die Nag
3. 'n Geheime Wapen
4. Boodskap van die Spies
5. Die Hordes
6. Helmuth
7. Wraakroep!
8. Warm Lood
9. Die Gevangene
10. Bloed op die Sand
11. Na die Folterpaal

3. DIE SKARLAKEN RUITERS

Hoofstuk 1

DIE VREEMDELINGE

Hierdie is sommer alles nonsens,” brom Fritz Mundt, die Duister, die grootste en sterkste man in die Franse Vreemdelegioen, terwyl hy ’n yslike rooi sysakdoek uittrek en daarmee die sweet van sy breë nek afvee. Hierdie lelike sakdoek het hy glo eenkeer in Algiers by ’n vrolike Algerynse weduwee gekry, wat hom daarna van al sy vakansiegeld verlos het, nadat hy ’n derde bottel suur wyn weggeslaan het. “’n Medalje moet aan ’n ou geelbek gegee word en dan moet ons myle deur die sand en hitte aanslof, om dit aan hom te gaan gee. Vir wat kon D’Arlan nie ’n perd gevat het en die vrotsige medalje self gaan oorhandig het nie?”

“Jy kla jou nog dood, ou grote,” sê Teuns Stegmann, die groot, blonde Suid-Afrikaner wat hier langs die Duitser deur die hittige Sahara son aanslof. “Jy behoort geëerd te voel dat die *capitaine* ons paar gekies het om hom op hierdie sending te vergesel. Hierdie is ’n spesiale sending en ou El Abbas verdien dit om ’n medalje van die Franse regering te kry. Getroue Arabiere kan ’n mens amper op jou vyf vingers aftel en ou El Abbas is een van hulle. Mône is hy sewentig jaar oud en hy het vir die Vreemdelegioen nog nooit enige moeilikheid gemaak nie. Hy is ’n goeie vriend van Frankryk, gee dus die duiwel wat hom toekom.”

“Wat van die kolonel, kon hy nie dalk hierdie ellendige

medalje ook gaan oorhandig het nie? Hy kan net 'n perd vat.”

“Omdat kolonel Le Clerq ander pligte het,” spot Jack Ritchie, die Engelsman wat aan die ander kant van Fritz stap. “Die kolonel het meer om te doen as om medaljes uit te deel. Dit is daarom dat hy D’Arlan gestuur het. Buitendien, wie weet watter mooi dingetjie loop jy nie nog vanaand in die oase El Wadak raak nie...”

Fritz proes net en dit is heeltemal duidelik dat al hierdie praatjies nie sy sorge enigsins verlig nie. Hy loop swygsaam voor hom deur die hitte en uitstaar. Hy sien hoe dat kaptein D’Arlan se kepi se lang wit val in die ligte luggie fladder, waar hy hier aan die kop van sy klein kolonne van twintig manskappe deur die brandende sand aanstryk.

“Vat maar 'n slukkie water, maarskalk Rommel,” spot Podolski die Pool, hier agter Fritz en gee sy waterfles aan. Fritz se waterfles is al reeds 'n uur gelede leeg, want dit vat baie water om sy groot karkas aan die gang te hou.

Fritz ruk die fles uit Podolski se hand en neem 'n groot sluk. Die volgende oomblik ruk hy vooroor soos hy hoes en proes, want Podolski het sy water taamlik sterk met brandewyn aangemaak. Fritz bulder eintlik soos hy hoes en proes en D’Arlan, die klein blas mannetjie aan die kop van die strepie manskappe, wil net omswaai om te kyk wat gaande is, toe sy oog iets anders vang...

“Halt!” roep die kaptein gebiedend en die manne hoef nie twee maal genooi te word om tot stilstand te kom nie. Hulle gaan leun op hul lang gewere en toe kyk hulle die

eerste maal werklik op. Die son staan laag bo die westelike gesigseinder en 'n koel luggie het opgestaan van die Atlasberge se kant af, wat ver op regs deur die blou dynserigheid op troon.

“Wat die duiwel,” sê D’Arlan en ruk sy verkyker voor sy oë.

Hulle is hier op ’n groot sandplato wat so gelyk is soos ’n tafel se blad. Maar naby die suidwestelike uiteinde van die plato lê ’n lang regop duin, wat met verlede week se sandstorm nog daar opgestryk het.

D’Arlan loop ’n paar treë vorentoe asof hy meen dat hy op daardie manier beter sal kan sien.

Hy verstel nog vinnig aan sy verkyker.

Is hy besig om gesigte te sien en drome te droom?

Dit kan eenvoudig nie wees nie! Nee, sy sinne moet besig wees om hom te bedrieg.

Legioensoldate... Nee! En tog is dit... Wat op dees aarde gaan aan?

Die kêrels sien dit almal met hul blote oë, hoewel hulle die besonderhede nie so goed soos D’Arlan kan waarneem nie. Ver vooroor geboë, stap Fritz Mundt vinnig na die kaptein toe, gaan staan langs hom en sê. “*Mon capitaine*, wat op aarde is nou gaande? Dit is dan Legioenmanne daardie... en tog...”

“Ek wens ek het geweet wat hier aan die gang is,” sê D’Arlan. “Dit slaan my heeltemal dronk...”

Die manne kom almal nader, hul nekke vooruit gestoot en kom staan in ’n halfmaan hier om hul aanvoerder.

Om die punt van daardie duin, seker ’n myl voor hulle,

het 'n streep kamele gehardloop gekom, op volle vaart en met hulle sterte in die lug. Toe die kêrels hulle die eerste keer gesien het, het daardie kamele beweeg asof die duiwel agter hulle was. Op elkeen van daardie kamele is 'n ruiter en op party selfs twee.

En toe kom die perderuiters agter die duin uit... Hulle beweeg langs die streep kamele op, asof hulle die kameelruiters wil insluit.

En toe begin die skote val.

Die een kameel na die ander word platgetrek en slaan in 'n damp stof neer.

Dit alles is vir D'Arlan 'n raaisel.

Maar die grootste raaisel vir hom is dat daardie ruiters soldate van die Vreemdelegioen is! Ja, daardie perderuiters is soldate van die Legioen.

En dit is hulle wat skiet. Hulle is besig om daardie kamele die een na die ander dood te skiet!

“*Mon dieu!*” sug D'Arlan en kyk stip met die verkyker.

“Sien julle ook wat ek sien?”

“*Qui capitaine,*” sê die klompie manne in 'n koor.

“Maar daar is tog nie Legioensoldate in hierdie omgewing nie! Ons is die enigste patrollie wat op hierdie oomblik buite Dini Salam is. En die volgende naaste fort is 250 myl hiervandaan. En tog, daardie is Legioenmanne. Kyk na hul mantels, kyk hul kepi's... Hulle het blou broeke aan...”

“Hulle is sonder die minste twyfel Legioenmanne,” sê Fritz Mundt en stik nog 'n slag aan Podolski se brandewyn.

Die skietery het nou opgehou en die oorblywende kamele is tot staan gebring. Die groep van omtrent vyftien kamele is nou heeltemal deur die perderuiters omsingel.

In die lig van die laatmiddag son sien hulle die kort blitse en hulle weet dat die Arabiere op die oorblywende kamele blykbaar met hul krom messe probeer weerstand bied. Dit duur egter nie baie lank nie.

“Voorwaarts!” beveel D’Arlan meteens en begin deur die swaar, los sand aandraf in die rigting van hierdie vreemde skouspel voor hulle. Die manne volg hom op ’n gemaklike draffie, want hoewel hulle doodmoeg is na vandag se lang skof deur die verterende hitte, voel hulle nou opgewonde om te sien wat hier aangaan.

So in die hardloop haal D’Arlan sy groot Duitse Lugerrewolwer uit en skiet drie kort skote na mekaar die lug op. Dit bring beroering onder die groep daar voor die punt van die duin. ’n Paar van die ruiters breek uit die groep weg en jaag ’n kort entjie in die rigting van D’Arlan en sy manne. Dan steek hulle weer vas en swaai om.

Die volgende oomblik is daar beweging. Die ruiters het ’n kring gevorm met die oorblywende kamele tussen hulle. Hulle swaai om en begin vinnig terug te beweeg in die rigting van waaruit hulle so pas gekom het.

D’Arlan skreeu op hulle om te wag. Hy skiet weer ’n paar skote af, maar die snaakse karavaan steur hulle nie aan D’Arlan nie.

Binne ’n paar minute het hulle weer verdwyn agter die punt van die duin in.

D’Arlan steek meteens uitasem in die sand vas. “Nou ja,

slaan my dood!” sê hy. “Ek het al baie snaakse dinge in die Sahara gesien, maar hierdie is seker die snaakste spektakel wat ek nog ooit aanskou het.”

“Dalk kom daardie manne van Fort Metz af,” doen Teuns Stegmann aan die hand.

D’Arlan skud sy kop stadig. “Fort Metz is minstens tweehonderd myl na die ooste geleë, *mon legionnaire*... Wat sal hulle hier kom soek? En selfs al is dit van Fort Metz se manne, sal hulle nie in hierdie gebied beweeg sonder dat hulle kolonel Le Clerq laat weet het nie. Per slot van rekening, voer hy bevel oor hierdie gebied.”

“Buitendien,” sê Jack Ritchie tussenin, “as dit manne van Fort Metz is, waarom stert in die lug padgee as hulle ’n kolonne van die Vreemdelegioen sien aankom?”

“Ja, dit is nog die merkwaardigste van alles,” sug D’Arlan terwyl hulle nou vinnig aanstryk na waar die vyf of so kamele dood lê. “Legioenmanne sal tog nie vir Legioenmanne weghardloop nie, of hoe?”

“Snaakse affêre,” sê Fritz Mundt en byt ’n yslike pruimpie af om die smaak van Podolski se snaakse brandewyn uit sy kiewe te kry. “Baie snaakse affêre... en tog dit is Legioenmanne...”

Daar lê vyf kamele dood in die sand, maar nie een Arabier nie!

D’Arlan steek by ’n bloedkol vas... en hy kyk van die slepsel na die bloedkol af en dan na die spore. Hy kyk vraend op na Teuns Stegmann wat hier langs hom kom staan het.

“Gewond, daardie Arabier is gewond, *mon capitaine*,” sê

Teuns. “Maar hulle het hom klaarblyklik saamgeneem. Al was hulle so haastig...”

“Wie sê dit was nie een van die perderuiters wat hier geval het nie?” vra D’Arlan om hierdie dapper Suid Afrikaner se waarnemingsvermoë op die proef te stel.

“Die spore hier bewys dat hierdie man van ’n kameel af geval het, *mon capitaine*, en die spore bewys verder dat hy toe op ’n perd getel is,” sê die lang, blonde man met ’n fyn glimlaggie.

D’Arlan klap hom liggies tussen sy breë, hoekige skouers en sê waarderend. “Korrek.” Jy behoort in die geheime diens van die Vreemdelegioen te wees, *mon ami...*”

“Ek is heeltemal gelukkig as manskap onder *capitaine* D’Arlan,” sê Teuns verleë. Dan spring hy ’n paar tree weg, buk vinnig en tel iets uit die sand op.

Teuns se gesig trek saam van verbasing. Met hewige konsentrasie staar hy na die voorwerp in sy hand... Die voorwerp wat die kamele en die perde in die kort worsteling hier byna onder die sand toegetrap het.

Voetjie-vir-voetjie kom Teuns na D’Arlan toe aangestap. “*Mon officier*,” sê hy sag en hees, “kyk net ’n bietjie hier!” D’Arlan ruk die voorwerp feitlik uit Teuns se hand en toe staan al die manne om hom en staar na die voorwerk in D’Arlan se hande.

“Goeie hemel!” roep D’Arlan hard uit. “Wat op aarde gaan hier aan? Hierdie is ’n Metro, een van die allerjongste snelvuur rewolwers wat gemaak word. Dit het nou pas op die mark verskyn. Hulle sê hy skiet soos ’n moderne masjiengeweer... Kyk net na sy magasyn...